

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111230388
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4111230388.5

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: H. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/X, X., o zaplatenie 15 068,47 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/251/2015 - 205 zo dňa 15. marca 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 10C/251/2015 - 205 zo dňa 15. marca 2017 ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal (II. výrok) a opravil uznesenie v časti dátumu vydania rozhodnutia tak, že namiesto nesprávneho 18. januára 2016 sa vkladá správny 18. januára 2017 (III. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 244, § 234 ods. 2, § 193 tretia veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a § 34, § 49a, § 40a, § 420 ods. 1, 3. § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, § 31 ods. 1, § 558, § 100 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, 2, § 111 a § 112 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, podľa § 23a ods. 1, 2 písm. b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby rozhodol, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom, titulom náhrady škody, ktorú pohľadávku nadobudol postúpením, pretože jeho právnomu predchodcovi bola konaním žalovaných 1/ a 2/, ktoré naplnilo skutkovú podstatu trestného činu spôsobená škoda. Súd prvej inštancie uviedol, že spoločnosť OTP Leasing a.s. Bratislava ako prenajímateľ a žalovaný 1/ (poznámka odvolacieho súdu - v čase vydania napadnutého rozsudku žalovaný 1/, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, ďalej len pôvodne žalovaný 1/) ako nájomca uzavreli 12.02.2004 kúpnu a leasingovú zmluvu č. 04005032, ktorej súčasťou je príloha a Všeobecné obchodné podmienky, pričom pôvodne žalovaným 1/ sú podpísané iba Všeobecné obchodné podmienky. Predmetom zmluvy bol leasing vozidla zn. J. XXX X,X P., ktoré pôvodne žalovaný 1/ prebral 12.02.2004. Spoločnosť OTP Leasing a.s. Bratislava ako veriteľ a pôvodne žalovaný 1/ ako dlžník uzavreli 12.02.2004 aj zmluvu o financovaní predmetu leasingu, v ktorej sa dohodli, že cena predmetu leasingu je 19 252,47 eura, výška prvej splátky 4 489,55 eura, výška mesačne splátky 628,41 eura, doba splácania 36 mesiacov. Veriteľ zmluvu predčasne ukončil z dôvodu trestného oznámenia a 29.07.2005 vyúčtoval pôvodne žalovanému 1/ spracovateľský poplatok 412,39 eura, 1 až 5 splátku 3 142,14 eura, zvýšenú splátku 3 850,49 eura a nevyfakturovanú zostatkovú hodnotu 13 701,59 eura od čoho odpočítal platby uhradené nájomcom 3 850,49 eura, a teda jeho pohľadávka bola 17 256,01 eura. Zmluvou o postúpení pohľadávok z

19.12.2007 s prílohou č. 1 bola z OTP Leasing a.s. Bratislava postúpená na žalobcu pohľadávku voči pôvodne žalovanému 1/ vo výške 15 068,47 eura.

Z obsahu žaloby a listín mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu a pôvodne žalovaný 1/ uzavreli dve typové zmluvy, a to kúpnu a leasingovú zmluvu a zmluvu o zabezpečení financovania leasingu, pretože z ich obsahu je zrejmé, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že pôvodne žalovaný 1/ obsah zmlúv podstatným spôsobom neovplyvňoval, pričom právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmlúv konal a pôvodne žalovaný 1/, ktorý je fyzickou osobou nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Hoci pojem spotrebiteľská zmluva bol do kódexu súkromného práva začlenený až od 01.05.2004 a to reštriktívne viazane na subjekt právneho vzťahu a na typ zmluvy, je nepochybné vzhľadom k § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol novelizovaný s účinnosťou od 25.11.2004, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, ktorú uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom bez ohľadu na jej typ, právny základ alebo právny režim. Okrem toho podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 01.01.2008 je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, pričom podľa § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka sa ustanoveniami toho zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pre 01.04.2004. Z uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že právny predchodca žalobcu uzavrel so pôvodne žalovaným 1/ spotrebiteľské zmluvy.

Vykonaným dokazovaním, a to v trestnom konaní, ktorého rozhodnutím je súd prvej inštancie viazaný podľa § 193 veta tretia CSP bolo preukázané, že pôvodne žalovaný 1/ sa pri uzatváraní kúpnej a leasingovej zmluvy dopustil podvodného konania v tom, že právnenému predchodcovi žalobcu predložil nepravdivé potvrdenie o zamestnaní, a to spoločným konaním so žalovaným 2/, za ktoré boli obaja právoplatne odsúdení. Uvedená skutočnosť má aj občianskoprávny aspekt a to relatívnu neplatnosť tejto zmluvy, ktorú uzavrel pôvodne žalovaný 1/ s právnym predchodcom žalobcu podľa § 49a Občianskeho zákonníka, ktorej účinky nastávajú ak sa jej dotknutá osoba dovoľá podľa § 40a Občianskeho zákonníka. Pretože žalobca sa relatívnej neplatnosti dovoľal, súd prvej inštancie na ňu prihliadol a posúdil tento právny úkon ako neplatný.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti pôvodne žalovaným 1/ a 2/ za škodu, pretože svojim protiprávnym konaním porušili zákony Slovenskej republiky, čím právnenému predchodcovi žalobcu vznikla majetková škoda, príčinnú súvislosť medzi týmto protiprávnym konaním a vznikom škody a aj zavinenie žalovaných 1/ a 2/, z ktorého skutku boli právoplatne uznaní za vinných. Žalovaní 1/ a 2/ by preto boli v zásade povinní nahradiť právnenému predchodcovi žalobcu skutočnú škodu vo výške 15 401,98 eura, pretože im poskytol osobné motorové vozidlo v hodnote 580 000 Sk, za ktoré mu zaplatili 116 000 Sk (580 000-116 000=464 000 Sk), pričom žalobca v spore domáha zaplata škody 15 068,47 eura. Predmetná pohľadávka bola na žalobcu postúpená písomnou zmluvou, čo bolo žalovaným oznámené najneskôr s dorúčením žaloby. Z uvedenej zmluvy však vyplýva, že bola postúpená iba pohľadávka proti pôvodne žalovanému 1/ a nie proti žalovanému 2/, a teda súd prvej inštancie nemal za preukázanú pasívnu legitímáciu žalovaného 2/ v spore a rovnako nepovažoval toto uznanie za účinné.

Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení adresovanom súdu prvej inštancie síce svoj dlh voči žalobcovi uznal, ale vzhľadom k nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore nepovažoval súd prvej inštancie toto uznanie dlhu za účinné. Žalobca predložil súdu aj písomné uznanie dlhu, ktoré urobil zástupca pôvodne žalovaného 1/, z ktorého je zrejmé, že uznáva dlh iba čo do polovice výšky, pričom z rozsahu splnomocnenia nevyplýva, že by bol zástupca splnomocnený aj na takéto úkony.

V danom spore žalobca uplatnil žalobou nárok na náhradu škody, ktorá vznikla jeho právnenému predchodcovi 12.02.2004, kedy bola uzavretá kúpna a leasingová zmluva. Z obsahu pripojeného trestného spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu si škodu uplatnil 19.10.2004, avšak nie riadne, pretože nebolo zrejmé, od koho, z akých dôvodov a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatňuje a v začatom konaní žalobca a ani jeho právny predchodca riadne nepokračovali, pretože nepredložili zmluvu o postúpení pohľadávok, nezúčastňovali sa súdnych pojednávaní a vytýkané nedostatky ani po rozhodnutí súdu prvej inštancie v trestnej veci do rozhodnutia odvolacieho súdu nespresnili. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že k pretrhnutiu premičacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka neprišlo. Pretože právny predchodca žalobcu sa najneskôr 19.10.2004 dozvedel o škode a aj o tom, kto za ňu zodpovedá, mohol si uplatniť svoje právo na náhradu tejto škody žalobou na súde na druhý deň. Žalobca si však právo na náhradu škody uplatnil civilnou žalobou podanou na súde 12.10.2011, teda po márnom uplynutí subjektívnej premičacej doby dvoch rokov, bez ohľadu na to, že mu objektívna desaťročná premičacia doba ešte neuplynula. Súd prvej inštancie na uplynutie premičacej doby prihliadol zo zákona podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., pretože nárok na

náhradu škody voči žalovanému 1/ vyplýva zo spotrebiteľského vzťahu, napriek tomu, že bol na základe vznesenej námietky žalobu posúdený súdom prvej inštancie ako neplatný a preto nemohol premlčané právo podľa § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka v súdom konaní priznať a žalobu zamietol.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadom relatívnej neplatnosti zmluvy, nakoľko má zato, že zmluva, ktorá bola uzavretá medzi postupcom a žalovaným 1/ je absolútne neplatná. Žalobca má zato, že zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka na absolútne neplatný úkon je potrebné nazeráť tak, ako keby nikdy nebol vznikol. Na základe uvedeného je zároveň nutné prijať záver, že žalovaný 1/ nikdy nebol spotrebiteľom a rovnako tak ani postupca nikdy nebol dodávateľom. Okresný súd nerozhodoval o nárokoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda aplikácia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je absolútne vylúčená. Okresný súd aplikáciou predmetného ustanovenia pri posudzovaní otázky premlčania v podstate deklaroval, že páchatel' trestného činu je spotrebiteľom, ktorému je potrebné zo strany súdu poskytnúť náležitú spotrebiteľskú ochranu, pričom týmto postupom došlo k úplnému popretiu základných právnych princípov a procesnej zásady rovnosti strán sporu.

Ak by aj žalobca pripustil relatívnu neplatnosť zmluvy, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca sa v súdenom prípade pred okresným súdom tejto relatívnej neplatnosti účinne dovolal, a teda právny úkon je neplatný. Nárok na náhradu škody v takom prípade smeruje voči tomu, kto relatívne neplatný právny úkon zavinił. Okresný súd si vzhľadom na uvedené, ako aj s prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporuje. Na jednej strane sám vyhlásil predmetnú spornú zmluvu za neplatnú, avšak následne vzťah žalobcu a žalovaného odvodzuje od tohto neplatného právneho úkonu čím opätovne dochádza k neplatnému popieraniu základných právnych princípov a takéto odôvodnenie možno označiť za nepreskúmateľné.

Napriek uvedenému, ako aj s prihliadnutím na § 5b ZOS, žalobca pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že nárok uplatnený v tomto konaní nie je premlčaný. Predmetom konania bol nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená úmyselným protiprávnym konaním. Objektívna premlčacia doba teda začala plynúť odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla- v súdenom prípade odo dňa „uzavretia zmluvy“ t.j. odo dňa 12.02.2004.

Subjektívna premlčacia doba začala plynúť momentom, odkedy sa žalobca dozvedel o škode a zároveň o tom, kto za škodu zodpovedá. O tom, kto za spôsobenú škodu zodpovedá sa dozvedel až dorúčením rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 6To/33/2010-479, na základe ktorého boli žalovaní právoplatne uznaní vinnými zo spáchania trestného činu, t.j. odo dňa 07.12.2010. Od tohto momentu začala plynúť subjektívna lehota 2 roky na uplatnenie nároku na náhradu škody. Okresný súd ustálil, že začiatok počítania subjektívnej premlčacej lehoty na deň 19.10.2004, pričom žalobcovi nie je zrejme na základe čoho dospel k tomuto dátumu. Žalobca mohol mať v tomto termíne vedomosť o škode, avšak z objektívnych dôvodov nemal možnosť v žiadnom prípade bez pochybností určiť, kto za škodu zodpovedá. Za rozhodujúci dátum, ktorý mal žalobca s určitou vedomosťou o tom, kto za škodu zodpovedá možno označiť 07.12.2010. Žalobca je názoru, že okresný súd nesprávne odvodzoval pasívnu legitímáciu žalovaných od zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko nárok si žalobca uplatnil titulom náhrady škody z dôvodu neplatnosti zmluvy. Nárok smeruje voči tomu, kto túto neplatnosť zavinił. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe alebo ho zruší a vec vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonanej lustrácie zistil, že pôvodne žalovaný 1/ dňa XX.XX.XXXX zomrel a dedičské konanie bolo skončené uznesením č. k. 18D/110/2017-18 zo dňa 12.09.2017, právoplatným dňa 10.10.2017 tak, že majetok nepatrnej hodnoty bol vydaný obstarávateľovi pohrebu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/251/2015-234 zo dňa 11.12.2017 rozhodol tak, že konanie sa v časti proti žalovanému 1/ zastavuje.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací následne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní vydaného rozhodnutia zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

7. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 12.10.2011 domáhal od žalovaných, aby mu zaplatili sumu 15 068,48 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody vzniknutej v súvislosti s kúpnu a leasingovou zmluvou č. 04005032 zo dňa 12.02.2014 a zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva. Po vykonanom dokazovaní následne súd prvej inštancie vo veci rozhodol o žalobe napadnutým rozsudkom.

8. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1, 2, 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

Podľa § 220 ods. 2 veta druhá a tretia CSP súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

9. Ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b) CSP zakladá dôvodnosť odvolania a povinnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom odmietnutia spravodlivosti.

10. Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako záruka toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Povinnosťou súdov ako štátnych orgánov je dbať o to, aby ústavné práva subjektov zúčastnených na konaní boli riadne dodržiavané. Účastník má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto aj § 220 ods. 2 veta druhá

a tretia CSP stanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Kým vo výroku rozsudku súd vyslovuje ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplynúť, prečo tak rozhodol. Pri odôvodňovaní rozsudku je nevyhnutné vyhnúť sa tomu, aby text odôvodnenia bol popisný a formálny a naopak dôsledne dbať o to, aby obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie týmito atribútmi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu, že úverová zmluva je relatívne neplatná, tejto neplatnosti sa žalobca dovolal, a súd prvej inštancie tento právny úkon posúdil ako neplatný. Súd prvej inštancie nemal preukázanú pasívnu legitimitáciu žalovaného (pôvodne žalovaný 2/) z dôvodu, že postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu sa týkalo len pohľadávky proti pôvodne žalovanému 1/, teda ani uznanie pôvodne žalovaného 2/ nepovažoval za účinné. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie obmedzil len na strohú konštatáciu svojich záverov a nedostatočne sa vysporiadal s argumentáciou žalobcu a s tým, že žalovaný (pôvodne ako žalovaný 2/) uznal pohľadávku, pričom neuviedol žiadnu argumentáciu ohľadom premlčania vo vzťahu k tomuto uznaniu. Súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s odôvodnením ohľadom začatia plynutia premlčacej lehoty a vo vzťahu k tomu, že bola konštatovaná neplatnosť zmluvy odvolací súd uvádza, že v prípade ak súd prvej inštancie dospel k takémuto záveru, tak sa následne nemože v ďalšej argumentácii odvolávať na § 5b zákona č. 250/2007 a ani ho použiť. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 05. februára 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR dňa 27.09.2018 a ktorým vyslovil, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

12. Odvolací súd konštatuje, že je povinnosťou súdu vyrovnať sa v odôvodnení rozsudku s tými argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva zdôrazňuje, že podľa okolností veci je potrebné dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. To znamená, že z odôvodnenia sa strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia či odmietnutia svojho argumentu. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie porušil v prejednávanej veci procesné normy upravujúce náležitosti a obsah odôvodnenia rozsudku, keď sa v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 veta druhá a tretia CSP náležite nevysporiadal so začatím plynutia premlčacej lehoty, dostatočne nevyargumentoval dokazovaním zistenú skutkovú situáciu a bez adekvátneho právneho zdôvodnenia žalobu zamietol.

V napadnutom rozsudku tak absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie skutkových a právnych záverov, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní. Rozsudok tak, ako je vyhotovený je zmätočný, pretože nie je dodržaný vyššie uvedený postup pri odôvodnení rozhodnutia. Z celého odôvodnenia nie je dostatočne zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k svojim záverom, nedostatočne vyargumentoval dokazovaním zistenú situáciu a bez adekvátneho vysvetlenia žalobu zamietol.

13. V kontexte vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, avšak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Ak by odvolací súd sám vo veci rozhodol, pripravil by tým v odvolacom konaní neúspešnú sporovú stranu o právo podať opravný prostriedok (teda o právo na riadny dvojinštančný proces), ktoré je jedným z dielčích práv na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP).

14. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP, vec opätovne prejedná, v potrebnom rozsahu vykoná dokazovanie a prihliadne na úpravu predpisov týkajúcich sa práv spotrebiteľov, náležite zhodnotí výsledky celého konania a až potom o veci opätovne rozhodne, pričom sa vysporiada aj s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.